

Скоро горда Византия  
Ще да бжде въ нашата властъ ;  
Стѣгайте се смѣло вие,  
На пристѣпъ ще вода васъ !

Въ Цариградскитѣ палати  
Растрепера се Романъ,  
Прати дарове богати  
Въ Симоновия станъ.

Не щж дарове, ни злато !  
Гордо викна Симеонъ, —  
Мойто царство е богато,  
Златенъ е и мойтъ тронъ.

Самъ Романъ да се прѣдстави,  
Нека той да проси миръ !  
Нека поклонъ ми направи,  
На видѣ-щѣмъ по-подиръ.

Мжчно, срамно на Романа ;  
Нъ какво да чини той ?  
Веч' войска му не остана  
Нито сърдце зарадъ бой.

И расплаканъ той излиза  
Изъ Влахернскитѣ врата,  
Съ чудотворческата риза.  
И съ молитва на уста.

И когато той съгледа  
Българскитѣ редове  
Гладни още за побѣда.  
И за нови боеве.